

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

Articvlvs VIII. Vtrum persona diuina non mittatur nisi ab ea quæ procedit
æternaliter. artic. 8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

Obiectio.

Verum contra obiciunt autores opposita sententia, quia si Spiritus sanctus apparuisset in specie columbae, & non in vera columba, decepisset Ioannem aspicientem, & credentem esse veram columbam. Neganda est tamen consequentia: ipse namque Ioannes verè agnouit non fuisse columbam, sed instar eius effigiem. Vt enim habetur Ioan. 1. Testimonium perhibuit Ioannes dicens, Quia vidi Spiritum sanctum descendentem quasi columbam. Adde, quod si argumentum alicuius esset momenti: probaret etiam Spiritum sanctum decepisse, quando in specie ignis, & non in vero igne, descendit super Apostolos.

Alia obiectio.

Obiciunt secundò, Filius Dei apparuit in vera humanitate: ergo & Spiritus sanctus in vera columba. Neganda est quoque consequentia: quia Filius assumpsit humanitatem in vnitatem suppositi, vt per eam mereretur, redimeretque genus humanum. Spiritus sanctus verò solum est vsus specie columbae, vt significaret praesentiam suam, ad quod non erat opus vero animali.

Diluitur.

A Item illud Isaia 61. Spiritus Domini super me, èd quod vnxit me, ad annunciandum mansuetis misit me, vt mederer contritis corde, vt predicarem captiuis indulgentiam, &c. Quem locum Christus-Luca 4. affirmat intelligi de se ipso. Ratio verò huius conclusionis est, quoniam Christus, quatenus homo, est à tota gloriosissima Trinitate, atque aded à se ipso, quatenus est Deus: quare à se ipso & à tota diuinissima Trinitate dici potest propriè mitti, si eo modo spectetur. Ad propriam namque missionem satis est, si quatenus homo, sit alius à se ipso, quatenus est Deus, quoad naturam.

B Tertia conclusio. Ratione effectus ad extra, secundum quem persona dicitur mitti & ratione liberae voluntatis, qua mitti donarique dicitur, quorum vtrumque ad rationem missionis personae diuinæ exigitur, Filius dici potest, minus propriè, mitti, tum ab Spiritu sancto, tum à se ipso: Spiritus sanctus quoque dici potest mitti à se. Hanc affirmant Augustinus 2. de Trinit. c. 5. Magister, & plerique Scholastici in 1. d. 15. atque iuxta eam sunt intelligendi. Potest autem ex eo probari, quoniam opera augustissimæ Trinitatis ad extra sunt diuisa, volitioque illa libera, qua persona liberè mittitur, est volitio essentialis, ac proinde communis toti altissimæ Trinitati. Quia tamen missio personæ diuinæ, si propriè sumatur, atque vt in Scripturis sacris sumi consuevit, vltra effectum temporalem, & actum illum liberum voluntatis diuinæ, includit etiam personam, quæ mittitur, non solum distinctam esse à mittente, sed etiam ex ea æternaliter procedere, vt art. 1. explicatum est, inde est, vt neque Filius, quæ persona diuinæ est, propriè mitti dicatur à se, aut ab Spiritu sancto, neque Spiritus sanctus, aut Pater, mitti à se ipsis dicantur: neque verò id in Scripturis sanctis reperitur.

ARTICVLVS VIII.

Vtrum persona diuina non mittatur, nisi ab ea à qua procedit æternaliter.

1. Conclusio. Missio propria solum persona mittitur ab ea, à qua procedit.

In prima conclusio. Si missio sumatur propriè, persona diuina, quæ persona diuina est, solum dicitur mitti ab ea, à qua procedit æternaliter: quare neque Filius mittitur à se, neque ab Spiritu sancto, sed à solo Patre, neque Spiritus sanctus mittitur à seipso, sed à Patre & Filio. Hæc pater ex hætenus dictis, quoniam missio propriè sumpta includit ordinem originis ad personam mittentem.

2. Conclusio. Christus vt homo, quo pacto missus.

Secunda conclusio. Filius Dei factus iam homo, & quatenus homo, mittitur ad prædicandum, redimendumque genus humanum per mortem suam, &c. à tota adorandissima Trinitate, atque aded non solum à Patre, sed etiam ab Spiritu sancto, & à seipso, quatenus Deus est, imò ad id præceptum illi, vt homini, imponitur à tota augustissima Trinitate. Hæc est Iginij epistola 1. decretali ad omnes Christi fideles, cuius hæc sunt verba: Filius non secundum Deitatem solum à Patre missus est, sed secundum carnem: quam clementer, & pie pro nobis assumere non dedignatus est. Nam quod semetipsum (exinanita maiestatis suæ potentia) idem se Filius miserit, Apostolus contestatur, & dicit: Semetipsum exinanuit formam serui accipiens: & humiliavit semetipsum, factus obediens vsque ad mortem, mortem autem crucis. Eadem est Concilij Toletani vndecimi in confessione fidei, vbi habetur: Missus Filius, non solum à Patre sed & ab Spiritu sancto missus esse credendus est, in eo quod per prophetam dicitur: Et tunc Dominus misit me, & Spiritus eius. A semetipso quoque missus accipitur, pro eo quod inseparabilis, non solum voluntas, sed operatio totius sanctissimæ Trinitatis agnoscitur. Hætenus Concilium illud. Iuxta hanc conclusionem (vt Concilium Toletanum exponit) intelligitur illud Isaia 48. Dominus meus misit me, & spiritus eius.

C Circa dubium, quod D. Thomas in 3. argumeto tangit, & ad quod respondet in calce articuli, vtrum scilicet homines dare possint Spiritum sanctum, sit 1. conclusio. Homines dare non possunt Spiritum sanctum, vt dare importat autoritatè, saltem quoad originem, comparatione eius quod datur, atque vt is dare dicitur, cuius est, quod datur. Hæc est notissima. Iuxta hunc sensum negant Augustinus 15. de Trinitate cap. 26. D. Thomas hoc loco, Magister in 1. dist. 14. & Scholastici eadem distinctione, homines dare Spiritum sanctum.

D Secunda conclusio. Cum sacramenta, modo causarum moralium, attingant gratiæ, secundum quam Spiritus sanctus confertur, ministri Ecclesiæ conficientes, applicantesque sacramenta, sunt causæ instrumentales, quod confertur gratia, secundum quam Spiritus sanctus confertur, eaque ratione aliquo modo cooperatur, vt Spiritus sanctus confertur: absolute tamen, hoc est, sine addito, dicendi non sunt conferre, aut dare Spiritum sanctum: quoniam id, simpliciter loquendo, denotare videtur conferre & dare iuxta sensum primæ conclusionis. Ita tandem pro nostra tenuitate finem imposuimus expositioni abditissimi huius mysterij sanctissimæ Trinitatis, Deo optimo Maximo concedente, cui laus & honor in sæculorum sæcula. Amen.